

det som Opgave derfor at lade al Bekæmpelse af Prostitutionen, af Utugtserhvervet falde. Man har anset det for Opgaven, og jeg betragter det som en nødvendig Opgave, at bekæmpe Erhvervet Utugt fra 3 forskellige Synspunkter: som Usædeligheds-handling, usædeligt Erhverv, altsaa fra et moralsk Synspunkt, fra et Ordenspolitisyndpunkt, den udvortes Sædeligheds, Velanstændighedens Synspunkt, og endelig fra et sanitært Synspunkt, fordi dette Erhverv rummer de største Farer for Samfundets sanitære Forhold. Man har anset det for Opgaven at bekæmpe Prostitutionen fra disse 3 Synspunkter. De ere maaske ikke altid, under alle Forhold forenelige. Under visse Forhold ere de det. Man kan bekæmpe dem fra alle 3 Synspunkter paa en Gang. Under andre Forhold har det været nødvendigt at lade et af Hensynene fare for at kaste sig med saa meget større Styrke over de andre Sider af Kampen. I Modsætning til denne Tanke staar, finder jeg, dette Lovforslag derved, at det paa alle Punkter baade med Hensyn til det sædelige Synspunkt, med Hensyn til Ordenspolitisyndpunktet og med Hensyn til det sanitære Synspunkt slaar en Streg over hele Kampen, lægger Vaabnene ned og dette enten udtrykkelig eller ved Indsættelse af Bestemmelser, som maa blive døde Bogstaver; og som ikke kunne bruges i nogen virkelig Kamp.

Det sædelige Synspunkt opgives fuldstændig ved Lovforslaget, idet det ophæver Straffelovens § 180. Der er ikke Tale om at sætte i Stedet derfor noget andet, hvorved Erhvervet Utugt straffes som en usædelig Handling. Den nuværende Lovgivning hævder, at det er en Handling, der som usædelig maa straffes. Man erkender eller mener — med hvor megen Ret skal jeg ikke udtale mig om — at der er Forhold, hvorunder man ikke kan gennemføre det paa en nogenlunde til Retfærdigheden svarende Maade, eller hvor andre Synspunkter kræve, at man lader Straffebestemmelsen hvile. Man kan bebrejde den nuværende Lovgivning, at den altsaa gaar en Mellemsvej, at den kun er en Halvhed, men den opgiver ikke principmæssig det Synspunkt, at det er et Erhverv, der som usædeligt kræver Straf. Jeg erkender heller ikke nogen som helst dybere Beføjelse for at udelukke dette Erhverv fra Straf. Det Synspunkt, som enkelte Kriminalister — om man maa kalde dem saa — have villet hævde, at det er et Forhold, der i sit Væsen skulde være straffrit, erkender jeg ikke Rigtigheden af.

Man kan af Opportunitetshensyn under visse Forhold gaa til at undlade at straffe, men det er ikke et Forhold, der principielt skulde siges at staa uden for Statens Straffemyndighed. Og hvad vil Resultatet i Forhold til den nuværende Tilstand blive af den fuldstændige Ophævelse af Straffebestemmelserne? Her maa man da ikke glemme, at Loven gælder for hele Landet. Og har man maaske taget Anstød af Ordningen i Kjøbenhavn, der væsentlig bygger paa de sanitære Hensyn, saa overser man eller lægger ikke tilstrækkelig Mærke til, at alle de Kommuner, som ikke have en lignende reglementsmaæssig Ordning af Prostitutionen, ville ved Ophævelsen af Straffebestemmelserne og alt, hvad dermed staar i Forbindelse i den nuværende Lovgivning, være udsatte for at faa samme Tilstand, som man nu fra et Sædelighedsyndpunkt og fra et Ordenspolitisyndpunkt forarges over finder Sted i Kjøbenhavn.

Dette negative Standpunkt lige over for det moralske Synspunkt hæves jo ikke derved, at Lovforslaget i § 2 indfører visse Bestemmelser, som gøre det muligt at straffe den erhvervsmæssige Utugt som Løsgænger. Bortset fra alt andet, som jeg ikke skal nærmere indlade mig paa — den Uklarhed nemlig, der er ved denne Bestemmelse, og som nødvendigvis maatte hæves, før Bestemmelsen kunde træde i Kraft — betyder denne Bestemmelse ikke noget praktisk virkeligt og nyttigt lige over for Hævdelse af Straf for Utugt som Erhverv. Thi en af Betingelserne, som sattes for at anvende § 2, er den, at vedkommende skal være straffet efter § 1. Men enhver, der paa denne Maade bruger Utugt som Erhverv, kan med Lethed undgaa Straf efter § 1, hvad jeg senere skal paavise, og naar man da ikke antager, at Politiet vil, eller ønsker, at Politiet skal misbruge sin Myndighed, vil Resultatet blive, at § 2 bliver et dødt Bogstav. Der vil ikke blive Tale om — i hvert Fald blot i ganske enkelte Undtagelsestilfælde — at nogen Utugt dreven som Erhverv kan blive straffet efter denne Paragraf. Jeg vil gøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse, som har til en vis Grad et Forbillede i norske Bestemmelser, er bunden til meget besværligere Betingelser end dem, der hjemle de norske Myndigheder paa blot Mistanke at hensætte dem, der drive Utugt som Erhverv, i Tvangshus i 2—6 Maaneder. Der er ikke Tale om her at give Politiet denne Myndighed, og det vilde man vel ogsaa nære meget stor Betænkelighed ved.